

DOMOVNÍK

č. 9 – ŘÍJEN 2011

- Dále čtete:**
- Bývalý hokejista může být doma (str. 3)
 - Interview s Veronikou Prchalovou (str. 4)
 - Příběh Ivety Dunkové (str. 5)

CITÁT MĚSÍCE: „Doufající duše nepodlehne ani tomu, co nám říká vnitřní hlas.“
Friedrich SCHILLER, německý spisovatel, básník a dramatik

Wellness centrum nabízí nové procedury i masáže doma

Se třemi novými procedurami přichází v říjnu charitní Wellness centrum. První dvě, suchá uhlíčitá koupel a přístrojová lymfatická masáž, mohly být zařazeny do nabídky díky podpoře Nadace OKD.

Třetí procedurou je havajská masáž, která se provádí směsí teplých olejů. Přispívá k celkovému uvolnění a harmonizuje energetické dráhy v těle, mimo jiného například regeneruje tkáň, ze svalů odstraňuje toxické usazeniny a zlepšuje dýchání, trávení i vyprazdňování.

Jedním z prvních klientů, kteří si vyzkoušeli suchou uhlíčitou koupel ještě předtím, než se oficiálně objevila v nabídce, byl zaměstnanec Charity Jiří Pika. Zprvu byl trochu překvapen, nicméně byl zvědav na výsledek. Suchá uhlíčitá koupel má příznivý vliv na hormonální, cévní a srdeční systém, výrazně zlepšuje stav pokožky, vede k potlačení stresu a zklidňuje nervovou soustavu. Před procedurou se doporučuje sprcha a poté si klient v „Adamově rouše“ vlezde do speciálního vaku z neprodyšného materiálu, který mu slouží po ce-

lou dobu terapie. Aby se příznivý účinek opravdu dostavil, je třeba tuto proceduru opakovat nejlépe desetkrát. Tak to udělal i Jiří Pika. „Do vaku mi zavedli hadičku, z níž dovnitř přichází kyslík uhlíčitý. Do dvou minut jsem cítil příjemné teplo, masér mi pustil pěknou hudbu a najednou mi začala klesat víčka. Ani nevím, jak jsem usnul, ale bylo to fajn,“ pochvaluje si Jirka. Stejně pocity popsal také vedoucí Wellness centra Pavel Veverka. Naproti tomu přístrojovou lymfatickou masáž je třeba absolvovat v oblečení, nejlépe ve sportovním nebo domácím oděvu. Tuto proceduru provádí ve Wellness také nevidomý masér Václav Fišer. „Chodím k němu na ruční lymfatické masáže, a když mi pověděl, že se chystá tato novinka, zajímalo mě, jak bude obsluhovat přístroj, který mi přijde dost složitý, když nevidí. Byl jsem na takové masáži

totiž už v Praze, tak jsem byl zvědav. Ale protože Vaška znám a vím, že co se týče technických záležitostí, je to machr, tak jsem obavy žádné neměl,“ řekl jeden ze stálých klientů Wellness centra, který se představil jako David. Václav Fišer pak vysvětlil, že lymfatická masáž přístrojem Lymfoven pomáhá tvarování a formování postavy, je vhodná při rekondici sportovců a zvyšuje pružnost pokožky. „Je to ideální prostředek pro dámy, které se chtějí zbavit celulitidy,“ dodal a uvedl také, že obsluha přístroje pro něj není žádným problémem. Má totiž dobře hmatná tlačítka, která vydávají zvuk. Masáž trvá asi padesát minut a člověk si při ní může například i čist – pokud si ovšem nenechá masírovat zrovna ruce.

Wellness centrum však nabízí ještě jednu novinku. „Od října provádíme také zdravotní masáže seniorů a osob se zdravotním postižením přímo v jejich domovech. Na přání několika klientů jsme to již vyzkoušeli,“ uvedla manažerka Sekce služeb seniorům a zdravotnických zařízení Petra Thiemlová. Cena masáží je stejná, jako ve Wellness, je však nutno počítat s poplatkem za dopravu maséra na místo. Ten činí v Opavě čtyřicet korun. Po celý říjen však platí zaváděcí cena 130 korun bez dopravného. Veškeré procedury a masáže v domácnostech je nutno objednat telefonicky na čísle 553 611 322 nebo 605 444 322.

Slovo ředitele

Vy dáváte naději...

Když mě před časem o slovi la starší paní, která se rozhodla odkázat Charitě Opava v závěti svůj dům, uvědomil jsem si, kolik lidí nám nezištně pomáhá, abychom my mohli pomáhat jiným. Kolik nešťastných se díky nim může těšit na další den. Těmto lidem, našim dárcům, z nichž naprostá většina si přeje zůstat v anonymitě, bych rád věnoval své dnešní řádky. Jako hold jejich dobrotě. Mnozí z nich posílají měsíc co měsíc větší či menší obnos, a když sami odejdou, pokračují v tom často jejich děti. Jiní, jako tato paní, učiní závažné rozhodnutí třeba jen jednou za život. Obvykle za tím stojí velké lidské osamění a zároveň potřeba podělit se na konci své životní pouti o to, co celý život budovali a co je jim drahé, v tomto případě o svůj domov. S touto paní jsem se několikrát setkal, poznal jsem její životní příběh a ona mi vysvětlila, že Charitu Opava si vybrala mezi desítkami jiných organizací právě proto, že pomáháme lidem, o které jiní už nestojí. Všechna naša dárců si nesmírně vážím, protože i v těžké době, kdy ceny všeho rostou den ze dne, je pro ně láska k bližnímu tak důležitá, že si sami odtrhnou od úst. A právě v tomto konání je naděje, bez níž se žije jen těžce. Děkuji vám všem, kteří myslíte na jiné a dělíte se s nimi.

Jan HANUŠ, ředitel

TERNO
SUPERMARKET

Zveme Vás k nákupu
v supermarketu Terno
v Opavě - Jaktari

+ ŘÍJEN

Informace o Charitě v tiskovinách Tempa

Zprávy z Charity Opava v podobě Charitníku nebo Informačníku budou od listopadu dostupné ve všech tiskovinách, vydávaných občanským družstvem Tempo Opava. Kromě již avizovaného časopisu Vysoké Tempo jsou to magazíny Terno, Tuty a Jo. Jejich celkový náklad je přes sto tisíc výtisků, což je mnohonásobně více, než když Charitník vycházel v Hlásce.

- ŘÍJEN

Co přinese zákon?

Lidé v současnosti sledují hlavně mediálně vědomé zprávy ze Šluknovského výběžku. Málokdo už se ale zajímá, co obnáší připravovaný zákon o zaměstnanosti, který již prošel třetím čtením a pravděpodobně velmi negativně ovlivní příspěvky na zaměstnávání osob se zdravotním postižením.

STALO SE

• Unicont nás podpořil

U příležitosti 20. výročí úspěšného trvání firmy Unicont Opava s.r.o. předal její majitel Ing. Vladimír Peringer Charitě Opava šek na 20 tisíc korun. Jak uvedl ředitel Jan Hanuš, firma Unicont Opava s.r.o., která působí v oblasti stavebnictví a přidružených aktivit, patří mezi významné a vážené sponzory Charity Opava již od roku 2000. „Když Unicont slavil 15 let, dostali jsme mimořádný šek na 15 tisíc, letos, kdy je mu již dvacet, přispěl Charitě za každý rok trvání jednou tisícovkou. Velice si daru vážíme a děkujeme.“

• Nával v Mravenečku

Dle vyjádření vedoucího Mravenečku Lubomíra Blechy se Den otevřených dveří, který se uskutečnil 27. září, vydařil. Přišlo nejméně padesát lidí, mezi nimi i studenti opavské Střední zdravotnické školy, pracovníci organizací, zabývajících se sociálními službami a koordinátorky komunitního plánování opavského Magistrátu. Prohlídku stacionáře si pak nenechalo ujít také několik nových zájemců o služby.

• Nový spirituál Charity

Novým spirituálem Charity Opava se stal stěbořický farář otec Josef MOTYKA, který jako duchovní pastýř již delší dobu spolupracuje s charitním mobilním hospicem „Pokojný přístav“.

KALENDÁRIUM

* V říjnu 1993. Charita Opava zahájila první ozdravný pobyt černobylských dětí.

* 1. října 1997 vzniklo středisko Linka důvěry, původně nazvané Linka pomoci – povodeň.

* 22. října 2002 proběhla beseda o adopci na dálku s misionářem otcem Krenickým.

* V říjnu 2007 jsme vyhlásili 1. ročník celonárodní fotosoutěže Můj svět.

* 28. října 2009 byl vyznamenán Msgre. Josef Veselý Řádem T.G.Masaryka III. stupně.

V září skončila pracovní rehabilitace, zaměstnání dostalo všech šest lidí

Pracovnice Úřadu práce Bohdana Turečková a Tomáš Schaffartzik hodnotili.

Po šesti měsících byla v Charitě Opava ukončena pracovní rehabilitace nezaměstnaných. V Chráněné dílně ve Vlastovičkách a v Chráněné technické dílně ve Velkých Hořticích ji absolvovalo šest osob, dlouhodobě evidovaných na opavském Úřadu práce.

Oficiální vyhodnocení proběhlo 22. září ve Vlastovičkách. Vedoucí Chráněné dílny Vlastovičky Marie Bennková, manažer Sekce chráněného zaměstnávání Charity Opava Tomáš Schaffartzik a referentka zaměstnanosti Úřadu práce Bohdana Turečková hned úvodem konstatovali, že záměr se stoprocentně naplnil. Paní Anička, paní Alena, paní Marie, paní Renata, pan Alois i pan Pavel se ukázali jako dobří pracovníci a do karet jim hrála také skuteč-

nost, že z obou dílen odešlo několik zaměstnanců do důchodu. Proto všichni už nějakou dobu tušili, že jejich pracovní rehabilitace bude zakončena pracovní smlouvou, po níž opravdu toužili.

„Výsledek mě hřeje na srdíčku, tuto šanci jsme na našem úřadu práce nabídli zhruba dvaceti lidem. Šestice z nich do toho nakonec šla, a jak se dnes na ně dívám, jsou to úplně jiní lidé, je vidět, že se jim vrátilo sebevědomí, že jsou spokojení,“ uvedla

Bohdana Turečková a všem popřála, aby měli stále sílu hledat možnosti jak něco udělat a ne důvody proč to naopak neudělat. Paní Alena zase zavzpomínala, jak dostala pozvánku na „pracák“. „Byl tam houf cizích lidí a všichni tak nějak hleděli, nebylo to zrovna příjemné. Nevěděli jsme, co máme čekat...“ Podobné pocity přiznávají i ostatní. Paní Maruška se například ze začátku obávala toho, jaký bude kolektiv a zda se s ním sžije. Tenhle strach ale pominul už po prvním pracovním dni v chráněné dílně. Všechny nové zaměstnankyně hovoří právě o sebraném kolektivu a takřka rodinné atmosféře na pracovišti jako o zázraku. Ne všude to tak totiž bývá.

Manažer Sekce chráněného zaměstnávání Tomáš Schaffartzik zprvu pracovní rehabilitaci nebyl příliš nakloněn. „Byla to dlouhá cesta, než jsme ho přesvědčili,“ dodává s úsměvem Bohdana Turečková. „Je to pravda. Pracovní rehabilitaci jsme prováděli už před čtyřmi lety a tehdy jsem nenabyl žádné dobré zkušenosti. Dnes jsem však rád, že jsme do toho šli. Všichni účastníci jsou opravdu šikovní lidé. Chlapy jsem měl možnost vidět denně při práci, a oba celou dobu dobře pracovali,“ vysvětlil Tomáš Schaffartzik.

Charita Opava má tedy od října šest nových zaměstnanců. Nezbyvá než popřát, aby se jim i nadále dařilo.

Chráněné dílny byly na veletrhu Senior

Dva dny v blízkosti hvězd, známých především z televizní obrazovky, prožili zaměstnanci Chráněných dílen sv. Josefa – Pavel Šefránek, Ilona Michalčíková, Tomáš Rychlý a Markéta Klásková během veletrhu Senior Praha, který se uskutečnil počátkem září.

Chráněné dílny sv. Josefa se tohoto veletrhu zúčastnily vůbec poprvé. „Kontakt jsme navázali už na jaře, kdy nás na jedné renomované akci, kde jsme měli svou expozici, navštívili jeho pořadatelé. Naše výrobky se jim moc líbily a tak nás pozvali na svůj veletrh,“ uvedl marketingový pracovník Pavel Šefránek. V prostorách holešovického výstaviště probíhaly po celou dobu odborné semináře

určené jak seniorům samotným, tak organizacím, které se jim věnují. Nonstop, doslova před očima našich prodejců, zde běžel zábavný program, v němž vystupovaly známé tváře jako Eduard Hrubeš, Přemek Podlahu, Květa Fialová, Dana Zátopková či Saskia Burešová.

O keramiku a textilní zboží chráněných dílen sice byl velký zájem, nicméně jak poznamenal Pavel Šefrá-

nek, senioři mají hluboko do kapsy a nakupovali jen zřídkka. „Návštěvníci se rekrutovali hlavně ze starší generace. Prohlédli si zboží, pochválili, postěžovali si na drahé léky, nájmy a potraviny a odcházeli jen s nějakou tou malíčností,“ dodal Šefránek.

Rovněž zmíněné hvězdy televizní zábavy se přišly na charitní zboží podívat. „Nejvíce jsem si měl co říci s paní Danou Zátopkovou, protože jsme měli rodinu ve stejné vesnici. Přemka Podlahu zase zajímalo úplně všechno, vyptával se, co a jak děláme a bylo vidět, že to byl skutečný zájem. Myslím, že jsem mu o Charitě Opava podal vyčerpávající informace,“ pokračoval Pavel Šefránek, který se na výstavišti zúčastnil i několika vědomostních soutěží a získal tak pár zajímavých cen.

Při dotazu, zda si známí konferenciéři také něco koupili, se však jen usmál.

Bývalý hokejista může být doma, pečují o něj charitní pečovatelky

Doma je doma. Karel Šulc je šťastný, že nemusel do domova seniorů.

Je jako věchýtek, tak trochu jako by vystoupil z pohádky o kouzelném dědečkovi. Karlu Šulcovi z Hradce nad Moravicí je už jednadvaadesát. Jeho život byl plný zvratů, těžké práce a také zarputilosti.

Je možná nejstarším žijícím opavským hokejistou. Za první republiky hrál za Opavu a za Vítkovice. Tam při potyčce s protivníkem přišel o zuby. Chtěl, aby mu udělali zlaté, ale zubař si kvůli jeho zničeným dásním netroufnul. Od té doby žije bez zubů a nikdy si nepořídil ani ty vyťahovací. Kromě hokeje hospodařil doma na statku. Když se pak zakládala „jézéde“ zařekl se a do družstva nevstoupil, ačkoli za to posléze platil dvojnásobnou dřinou. Zatímco družstevníci v noci spali, on na nádraží vykládal s manželkou vagon s uhlím. Naposledy si postavil hlavu před dvěma lety. Dlouho stonal s

prostatou a močovým měchýřem. Z nemocnice jej nechťeli pustit domů. Měl jít rovnou do domova seniorů, protože někdo usoudil, že ve své chalupě nemá dost dobré podmínky. I dnes, když si na to pan Šulc vzpomene, rezolutně říká, že by do domova nikdy nešel. „Ještě že mám tu Charitu,“ říká tento klient Charitní pečovatelské služby, když emoce ochladnou a v očích mu zazáří jiskřičky. „Provedli jsme šetření a začali bojovat, aby se mohl vrátit domů, což se nám podařilo,“ dodává vedoucí Sekce služeb seniorům a zdravotnických zařízení Petra Thiemlová. Pečovatelky zpočátku jezdily třikrát den-

ně a později se z Čech přistěhoval syn, aby se i on mohl o tatínka starat. „Když se chci dívat na televizi, tak se dívám – třeba do jedné v noci. Hlavně na fotbal a hokej, ale baví mě i další sporty. Škoda, že už nemůžu chodit na fotbal tady na Hradci, ale to si vytáhnou do chodby židli a slyším, když dá někdo gól. Jenom nevím kdo. Ta atmosféra mi stačí, a když přijde kluk, všechno mi to poví,“ říká Karel Šulc, který oplakal nedávnou smrt tří českých hokejistů a na druhé straně byl rád, že v letadle nebyl jeho milovaný Jágr.

Dnes je Karel Šulc na svůj věk docela fit, tak za ním pečovatelská služba dojíždí sice každý den, ale už jen ráno. „Mrzí nás jen to, že pan Šulc nechce teplé obědy,“ postěžuje si Petra Thiemlová. Jinak vzorný klient ale mávne rukou a říká, že nejraději má chleba s máslem a jitrničky. Prozradí také, že charitní pečovatelky už jeho chutě znají, a když je zabijačková sezóna, občas mu některá oblíbenou pochoutku přiveze. „Jsou moc hodné, pořád se mě ptají co bych chtěl. A víte co jim říkám? Že bych chtěl, aby mi někdo ubral roky, jinak mi vůbec nic nechybí.“

Pan Šulc je živým příkladem toho, že když se rodinná péče vhodně skloubí s terénní službou, není třeba starý strom přesazovat. A to je také smyslem Charitní pečovatelské služby. Vždyť když je člověk šťastný, co víc si přát...

Ředitel Jan Hanuš již není zastupitelem

Koncem srpna předal ředitel Charity Opava Jan Hanuš do rukou primátora Opavy Zdeňka Jiráska svůj poslanecký mandát v zastupitelstvu města Opavy. Po devíti měsících od svého zvolení tak dobrovolně ukončil práci opavského zastupitele.

Důvodem jeho rezignace byla nespokojenost s vývojem Komunitního plánu rozvoje sociálních služeb v Opavě, s jehož způsobem vedení a celkovým směřováním se dle svých slov nebyl schopen ztotožnit. „Má přítomnost v komunální politice města Opavy byla

vždy motivována snahou pomoci rozvoji sociálních služeb. Jako ředitel Charity se s problematikou sociálních služeb setkávám denně, své zkušenosti a poznatky jsem také v několika předchozích volebních obdobích přenášel právě do komunitního plánu, díky němuž se

v tomto městě podařilo za součinnosti řady organizací dosáhnout hodně dobrého,“ uvedl Jan Hanuš, který dodal, že si je vědom, že preferenční hlasy, které od občanů Opavy dostal v posledních komunálních volbách a jejich důvěra jej zavazuje. „Zároveň jsem si ale jist, že jsem tyto hlasy získal právě jako ředitel Charity Opava k tomu, abych na poli komunální politiky prosazoval dobrou a účelnou sociální politiku města. To ovšem v tuto chvíli nejsem schopen splnit, naopak bych musel být účasten vývoje, se kterým nesouhlasím a který nepovažuji za dobrý. Má snaha měnit současný trend vývoje Komunitního plánu rozvoje sociálních služeb v Opavě byla marná. Panu primátorovi jsem však za Charitu Opava i za sebe deklaroval připravenost ke spolupráci při řešení sociálních otázek, jen jiným způsobem, než z pozice zastupitele,“ uvedl ředitel Jan Hanuš, jehož v zastupitelstvu vystřídá Rudolf Chamráth.

Stane se

• Přednáška o Africe

Klub sv. Anežky – dobrovolné sdružení Charity Opava pořádá přednášku o Ugandě, doprovázenou fotoprojekcí. O této zemi, která je díky krásám své přírody a množství jezer nazývána perlou Afriky, bude vyprávět MUDr. Veronika Jakubčíaková z opavské Slezské nemocnice, která tam půl roku pobývala na misi. Na přednášce lze ochutnat ugandskou kávu a čaj a zároveň budete moci dobrovolně přispět na další projekty. Akce se uskuteční v úterý 18. října 2011 v 16 hodin v pastoračním středisku Minoritského kláštera na Masarykově ulici 39 v Opavě. (Vchod z fary kostela sv. Duha, 1. poschodí)

• Chystají se do Brna

V současné době se Chráněné dílny sv. Josefa intenzivně připravují na zdravotní veletrh REHAPROTEX Brno, který se uskuteční ve dnech 18. – 21. října. Pro dílny to bude největší tržní akce v tomto roce. Vzhledem k tomu, že v Kunštátě a při dalších prodejích se prodalo velké množství keramiky, mají teď zaměstnanci práce nad hlavu. Musí dostatečně doplnit sortiment novými výrobky.

• Čeká je supervize

Charitní pečovatelská služba stále dbá na zvyšování kvality poskytovaných služeb. Dne 12. října proto proběhne celodenní konzultace pečovatelek se supervizorkou Hanou Neugebauerovou z Elimu, která působí jako inspektorka kvality sociálních služeb.

Napsali o nás

• Mravenček desetiletý

Pro děti a mladé lidi s těžkým mentálním a kombinovaným postižením je Mravenček jako denní stacionář opavské Charity darem nebes. Chrání je od života, prožitého jen v ústavu. Umožňuje jim žít ve svých rodinách tak, aby jejich blízcí nebyli složitou a hlavně nepřetržitou péčí o ně přetěžováni. Provoz byl zahájený 27. září 2001 a v současnosti ho využívá 16 klientů. Vzhledem k závažnosti jejich postižení je však denní kapacita šest klientů.

Opavský a hlučínský deník
26. září 2011

„Pomáháme lidem v těžké životní situaci,“ říká na téma služby Fénix Veronika Prchalová, vedoucí střediska Naděje

Služba Fénix funguje v rámci Naděje – střediska krizové pomoci Charity Opava od září. Nejedná se o novou, ale modernizovanou službu, která lidem v těžkých životních situacích zaručuje základní psychologickou první pomoc a intervenci v krizi s následnými službami, jako například zajištěním vhodného terapeuta. Tím, že tato služba je provozována na nové adrese, a to na Zacpalově ulici 27 v Opavě, získali klienti větší komfort. Hodnotit úspěšnost projektu po měsíci by bylo předčasné. Nás však zajímalo, jak a proč Fénix povstal, s jakými problémy sem lidé chodí a s vedoucí Naděje Veronikou Prchalovou jsme zabrousili i na úplně jiná témata.

*** Kdo jsou klienti Naděje a co vás vedlo k tomu, aby vznikl Fénix jako oddělená služba?**

Na středisko Naděje se obrací osoby v tíživých životních a krizových situacích, proto Naděje poskytuje jak krizovou intervenci (základní psychologickou první pomoc), tak hmotnou pomoc. Dlouho obě služby fungovaly na jednom místě, kde se navíc klienti Naděje

střetávali s klienty Občanské poradny a nyní s lidmi, kteří na Kylešovské ulici docházejí na masáže. Chtěli jsme, aby se klienti cítili ještě více bezpečněji a příjemněji, a proto, když se naskytla možnost nových prostor, rozhodli jsme se službu krizové intervence zmodernizovat, místně i časově oddělit a dát jí nový název. Také jsme nově začali poskytovat následné služby, a to zajištění psychoterapeuta.

*** Lze tedy říci, že klienti, kteří potřebují službu Fénix, se rekrutují z jiného sociálního prostředí?**

Dá se říci, že ano. Mnohdy je netrápí ani tak finanční problémy, ale spíše osobní krize, se kterou si nevědí rady.

*** Jaké problémy je nejvíce trápí?**

Krize je subjektivní, u každého je to jinak a každý se s ní jinak vy-

pořádává. Nejčastěji jsou to však problémy vztahové, a to od manželských, přes partnerské až mezigenerační. Mnohé lidi také trápí pocity samoty.

*** Máte informace, zda jsou problémy Opavanů na rozdíl od jiných míst nějak specifické?**

Ne, nemyslím si, že by Opava byla až tak specifická. Bude to asi stej-

né, jako kdekoli jinde. Mnoho krizí se odvíjí například od životního cyklu člověka. Jedná se o tzv. krize vývojové, u kterých

ne n i důležité, kde člověk bydlí, jakou má životní úroveň a podobně.

*** Fénix má být základní psychologickou první pomocí. Znamená to, že funguje trochu jako lékařská pohotovost, kterou lidi vyhledají a pak už se léčí jinde? Že se očekává, že klienti přijdou jen jednou?**

Fénix je pro lidi v akutní krizi, pro ty, kteří nevědí, jak momentálně svou situaci řešit. Naše středisko by jim mělo pomoci překonat toto krizové období a stabilizovat je-

jich psychický stav, pomoci jim se ve své situaci vyznat a naplánovat s ním další kroky, mezi které patří např. návštěva jiného odborníka, ať už terapeuta nebo psychologa apod. Klienti mohou samozřejmě přijít i víckrát. Někdy je těch problémů tolik, že za jednu konzultaci se prostě nedá stihnout probrat všechny.

*** Tak mě napadá, vypadáte velmi mladě. Klienti – muži s tím asi problém nemají, ale co klientky v letech? Neostýchají se hovořit o svých problémech?**

S tím jsem se ještě nesetkala. Důležité je navázat s klientem důvěru, aby se cítil v bezpečí a pak už na věku nezáleží.

*** Jak dlouho v Naději pracujete? Je to náhoda, že se věnujete sociální práci?**

stupovala, tak jsem ve skutečnosti ani netušila do čeho jdu. Teprve v průběhu studia jsem poznávala, co sociální práce vlastně obnáší a začalo mě to bavit. Jako studentka jsem byla v opavské Charitě na praxi v Charitní pečovatelské službě a v Radosti, a byla jsem se podívat i v Občanské poradně. Tehdy mě ohromilo jak velké škále lidí se Charita věnuje a řekla jsem si, že by to bylo fajn pracovat v organizaci, která je v Opavě takovým pojmem. Po škole jsem se přihlásila do výběrového řízení na Linku důvěry. Skončila jsem sice druhá, ale vítězka si to nakonec rozmyslela a tak jsem tam v říjnu 2008 nastoupila já a pracovala jsem jak na lince, tak v Naději.

*** Co se vám na vaší práci nejvíce líbí?**

Nejvíce mě potěší, když mi po konci konzultace klient řekne, že jsem mu pomohla. To pak mám pocit, že to opravdu stojí za to.

*** Setkáváte se s tolika lidskými osudy. Nosíte si práci domů nebo ji dokážete striktně oddělit od soukromého života?**

Zpočátku to bylo těžké. Obzvláště osudy lidí na Lince důvěry mě vždy hluboce zasáhly, ale musela jsem se naučit oddělit práci od soukromého života. Nechat ten kabát osudů za dveřmi kanceláře.

*** Co vás baví, jak relaxujete?**

Dvakrát týdně chodím na zumbu, kde se vždy perfektně odreaguji. Také se často setkávám s rodinou, rádi společně podnikáme různé aktivity. A samozřejmě relaxuji i nad knihou nebo filmy. Rádi jezdíme do multikina v Ostravě. Z knížek mě nejvíce baví fantasy literatura, mým oblíbeným autorem je Terry Pratchett. Také ráda poslouchám hudbu, především českou, ale žádný vyhraněný styl nemám.

*** Děkujeme za rozhovor.**

Veronika PRCHALOVÁ

NAROZENÁ: 4. 11. 1984
BYDLIŠTĚ: Štěpánkovice
RODINA: manžel Vít (26)
STUDIUM: Vyšší odborná škola sociální Ostrava
KONÍČKY: knihy, kino, sport

Iveta Dunková: „Vlaštovičky jsou náš domov“

Před patnácti lety se mnoha nevidomým otevřela nová šance na lepší život. Charita Opava zrekonstruovala ve Vlaštovičkách bývalý, v té době již značně zdevastovaný klášter sester Dominikánek a vybudovala v něm domov pro lidi z celé republiky, které by jinak čekalo neradostné přežívání v domovech důchodců.

Oni však chtěli víc, chtěli žít aktivně, mít přátele, založit si rodiny a chtěli také pracovat. To vše jim Dům sv. Cyrila a Metoděje ve Vlaštovičkách nabízel.

Tehdy třicetiletá Iveta Dunková byla druhou obyvatelkou tohoto unikátního zařízení. Problémy s očima měla od malička, ale s tím, že by jednou oslepla, vůbec nepočítala. Vyučila se servírkou, práce ji bavila a měla také přátele, s nímž už plánovali svatbu. „V jednu chvíli jsem měla před sebou celý báječ-

ný život a pak přišly bolesti hlavy, zhoršovalo se mi vidění a v devatenácti už jsem neviděla nic. Život se mi zhroutil v okamžiku, přítel to nezvládl a opustil mě. Nebýt mých rodičů a dvou mladších sestřiček, asi bych už tady nebyla. Drželi mě nad vodou a jsem jim za to dodnes vděčná, protože přece jen jsem pak ještě od osudu dostala mnoho pěkného za co stojí žít,“ vzpomíná na těžké okamžiky Iveta Dunková.

Do té doby aktivní dívka domov důchodců nehrozil, protože měla

harmonickou a milující rodinu. Chtěla však ještě něco dokázat a tak se rozhodla, že půjde do rehabilitačního střediska v Levoči, kde se lidé, kteří přišli o zrak v dospělosti, adaptovali na novou situaci.

„Zvládla jsem Braillovo písmo, prostorovku i psaní na psacím stroji. Poznala jsem tam i jeden manželský pár a díky nim jsem pochopila, že není všem dnům konec. Absolvovala jsem kurz na telefonní manipulantku a vrátila se domů do Ostravy, kde jsem pracovala na ústředně. Jednoho dne však přišla digitalizace a já byla bez práce. Navštívila jsem tehdy Sjedenou organizaci pro slabozraké a tam mi nabídli, že bych mohla žít v ústavu v Chrlicích, což mi přišlo strašné. Byla jsem mladá a rozhodně jsem se necítila na ústav. Zároveň jsem se tam ale dověděla o Vlaštovičkách, které však tenkrát byly teprve na papíře. Maminka říkala, že si nemám dělat naděje, že to možná ani nepostaví. Ale já tomu věřila a za dva roky už jsem se stěhovala,“ usmívá se paní Iveta, která se ve Vlaštovičkách hned zalíbilo. Začala se zde věnovat keramice a vypracovala se tak, že ji její umění zajistilo účast na abilympiádě v Indii, kde strávila deset nádherných dní.

Ve Vlaštovičkách však Ivetu Dunkovou čekalo ještě jedno překva-

pení. Brzy poté, co se do Domu sv. Cyrila a Metoděje nastěhovala, začal zde bydlet i její bývalý přítel, kterého poznala už jako nevidomá. Byl však trochu nerozhodný a tak známost skončila.

Když ji ho pak coby nového obyvatele domu představil tehdejší vedoucí Jan Hanuš, trochu ji to vykolejilo, ale nehnula ani brvou. A pan Sebastián zvaný Honza se zachoval podobně. Prostě dělali, že se neznají. Ovšem nebylo jim to nic platné.

Dnes se tomu paní Iveta směje, ale tehdy chvíli řešila dilema, zda má ve Vlaštovičkách vůbec zůstat. Její Honza jí však byl nejspíš souzen a tak byla do dvou let svatba. A nelitovala ani na moment.

Celou dobu, kromě krátkého intermezza, žijí šťastně ve Vlaštovičkách. „Chtěli jsme zkusit samostatný život, tak jsme se odstěhovali do bytu v Litultovicích. Oba jsme ale těžce onemocněli, manžel byl na tom jednu dobu tak zle, že už ani nepil a nejedl a bránil se jít do nemocnice. Tak jsem se rozhodla a zašla poprosit pana ředitele Hanuše, zda bychom se nemohli vrátit. Řekl mi – samozřejmě Iveto, vždyť je to tam pro vás... A tak jsme zase tady, jsme doma a už odtud nechceme nikam odejít. Patříme tady,“ uzavírá naše setkání Iveta Dunková.

Další sbírka šatstva už v říjnu!

Už podeváté budou v říjnu na nákladním nádraží Českých drah ve stanici Opava – Východ přistaveny vagóny, k nimž mohou lidé přivážet staré nepotřebné šatstvo a další věci, které ještě někomu poslouží. Naděje – středisko krizové pomoci Charity Opava totiž opět pořádá tradiční sbírku šatstva.

Jak uvedla vedoucí Naděje Veronika Prchalová, sbírka se uskuteční ve dnech 17. a 18. října od 8 do 17 hodin a ve středu 19. října od 8 hodin do naplnění vagónů, maximálně však do 15 hodin. Vyбира se veškeré dámské, pánské a dětské oblečení, a to jak zimní, tak i letní a kožené nepoškozené věci, především bundy, kabelky peněženky a pásky. Kromě toho také nepoškozené záclony různých rozměrů, larisy, vlněné deky, knihy, plyšové hračky, nepoškozené spací pytle, boty, příkrývky a péřové polštáře. „Tyto věci sbíráme pro

Diakonii Broumov. Tentokrát však výjimečně sháníme také povlečení, prostěradla, deky, polštáře, ručníky a úterky, které poslouží jako vybavení do bytů chráněného bydlení a následné péče, které se Charita Opava chystá rozšířit,“ dodala Veronika Prchalová. Zmíněné textilie je však nutno zabalit zvlášť a při přejímce tuto skutečnost oznámit, aby neodcestovaly společně s dalšími do Broumova. Věci pro Charitu Opava lze po domluvě přivést přímo do Naděje, která sídlí na Kylešovské ulici 10 v Opavě. Jak dále Prchalová uvedla, věci nesmí být špinavé, zatuchlé či mokré a zabalené by měly být do pytlů a tašek, protože krabice nejsou pro převoz vhodné. K nákladnímu nádraží se lze dostat z Těšínské ulice kolem supermarketu Lidl a dále doprava na Kylešovskou ulici. Vjezd na nádraží je naproti penzionům Mírka a Věra. Jako každoročně, i letos bude možnost přispět finančně na přepravu. Zůstatek částky poslouží potřebným.

Naši udělali rekord v Kunštátě

Rekordní tržbu udělaly Chráněné dílny sv. Josefa na proslulém keramickém jarmarku v Kunštátě. Je až neuvěřitelné, že tři lidé v polních podmínkách na prostoru tříkrát dva metry prodali během dvou dnů zboží za více než sto tisíc korun. To je mimořádný výkon.

„Marcela Smijová a manželé Koneční se měli co ohánět. Náš stánek byl po oba dny v obležení. Když jsem se po jejich návratu dověděla, kolik utržili, musel jsem je zulíbat – tedy s výjimkou Jiřího. Zaslouží si obrovský dík, zvláště, že svou práci odvedli nezištně a obětovali jí víkend. Víím, co tyto výjezdy obnáší, tak jejich snahu a drinu od rána do večera dokáži ocenit. Navíc neměli moc dobré ubytování, takže si ani v noci neodpočinuli,“ sdělil marketingový pracovník Pavel Šefráník.

Největší zájem byl podle něj o sadu „jedna plus tři“, což je podlouhlý tác se třemi menšími miskami, prodaly se také skoro všechny nástěnné hodiny a sluníčka, na dračku pak šli i andělé a žáby. Domů naši trhovci přijeli s prázdnými bednami. Také Marcela Smijová po pracovním víkendu zářila spokojeností. „V Kunštátě jsme vždy úspěšní, ale letošek předčil všechna očekávání. Vydělali jsme o dvacet tisíc více než loni a o čtyřicet tisíc víc než předloni,“ uvedla Smijová.

❖ Inzerce Charity

Poděkování

Děkuji otci Mieczysławu AUGUSTYNOWICZOWI za vše dobré, co jako spirituál udělal pro Charitu Opava. Na jeho další cestě mu přeji mnoho Boží lásky a požehnání.

Jan HANUŠ,
ředitel Charity Opava

Děkujeme firmě **Globus Česká republika** za velkorysý dar v podobě potravin, které byly použity na občerstvení během oslavy 15. výročí od založení Domu sv. Cyrila a Metoděje.

Rovněž děkujeme **obci Zlatníky** a jejímu starostovi panu **Lumíru KRÁLOVI** za zapůjčení vozidla. Díky obětavé pomoci jsme se s našimi klienty mohli zúčastnit sportovních her Chrlická žába, které uspořádal Ústav sociální péče v Chrlících. Naši klienti přivezli osm medailí a navázali tak na své loňské sportovní úspěchy. Děkujeme a přejeme Boží požehnání!

Zaměstnanci a obyvatelé Domu sv. Cyrila a Metoděje

❖ Listárna Domovníka

Byly to prima prázdniny

Ačkoli o prázdninách by se provoz sociálně terapeutické dílny Radost neměl příliš lišit od jiných měsíců roku, bylo tomu letos právě naopak. Většina klientů si prostě vzala volno. S těmi, kteří zůstali a do dílny chodili, jsme prožili hezké letní měsíce a absolvovali jsme spolu několik pěkných vycházek a výletů. V červenci jsme si zajeli do Kateřinek, kde jsme navštívili zahradnictví s velkým množstvím nádherně kvetoucích rostlin. Poté jsme zamířili do OBI a prohlíželi jsme si hlavně oddělení se

❖ Společenská kronika

Blahopřejeme

* Narozeniny v říjnu

Léta letí jako cvoci a my vám přejem - ve dne v noci jenom štěstí, lásku, zdraví, ať vás život stále baví a práce ať vás neunaví. Užijte si života, toť největší hodnota! Toto přání vysíláme k říjnovým oslaveným, kterými jsou **Marie BAJUŽÍKOVÁ, Milena ČEVOROVÁ, Milan ČERNÝ, Margareta GAJDOŠÍKOVÁ, Jana GLABASŇOVÁ, Regina HAVLÍKOVÁ, Libuše JANOTOVÁ, Růžena KOCIÁNOVÁ, Jiří KONEČNÝ, Pavel KOSAK, Tomáš KRÁL, Břetislav LEIFERT, Radana NAJVERTOVÁ, Ester SCHAFFARTZIKOVÁ, Hana SOMEROVÁ a Anna ŠMÍDOVÁ.**

Redakce

to vlastně trojice - **Jiří KONEČNÝ, Milan ČERNÝ a Anna ŠMÍDOVÁ** a zvlášť je jim pouhých šedesát, tak ať se každý cítí fit a mlad!

Zaměstnanci Chráněných dílen sv. Josefa

* Už cinkají skleničky, naléváme víno a přejeme Vám hodně zdraví, milá paní Regino! Naši kolegyně **Regině HAVLÍKOVÉ** přejeme k narozeninám jen to nejlepší!

Zaměstnanci Chráněných dílen sv. Josefa

* Ať máš život jako sen, ať užíváš si každý den, od starostí žádné vrásky, v každé chvíli mnoho lásky. Všechno nejlepší **Maruše BAJUŽÍKOVÉ** přejí

Mírka, Yvona, Petra a Zdislava

Srdečný dík zasíláme našim obětavým dobrovolnicím **Věře MURCKOVÉ, Vlastě ŽALUDOVÉ, Evě ROTREKLOVÉ, Jaromíře MATÝSKOVÉ, Anně VÍCHOVÉ, Marii NOVÁKOVÉ, Markétě HORÁKOVÉ a Marii SCHREIBEROVÉ,** které vždy, když je třeba, přijdou a pomáhají. V září rozesílaly občasník Domu sv. Cyrila a Metoděje Vlaštofka.

Václav Burda, DCM

❖ Info servis

Informujeme

• Kniha „Víme o sobě“

V polovině listopadu vyjde knižně výběr básnických textů, úvah a poznámek bývalého opavského děkana Msgr. Josefa Veselého, z nichž mnohé dosud nebyly publikovány. Kniha ponese název „Víme o sobě“ a bude doplněna ilustračními fotografiemi absolventa opavského Institutu tvůrčí fotografie Imricha Vebera. Záměr vydat knihu byl společný, avšak z důvodu náhlého úmrtí otce děkana se Imrich Veber rozhodl knihu vydat sám. Vznik publikace podpořila Kongregace Dcer Božské Lásky, Charita Opava, Retis Group a Statutární město Opava. Kniha bude představena v prostorách Charity a v kavárně Evžen na Beethovenově ulici. Již nyní je možnost nezávazných objednávek na telefonním čísle 732 874 371 nebo prostřednictvím e-mailu: imko.v@seznam.cz. Knihy si zájemci mohou vyzvednout na jejím křtu za sníženou cenu 170 korun, dále budou k dostání ve vybraných knihkupectvích. O datu křtu budeme informovat.

• Myslí na své seniorky

Na své bývalé kolegyně, které jsou již na zaslouženém odpočinku, si vzpomněli v Sekci služeb seniorům a zdravotnických zařízení. U příležitosti letošního Mezinárodního dne seniorů byly bývalé zaměstnankyně pozvány na přátelské posezení, které se uskutečnilo v pondělí 3. října v 15.30 hodin v Denním stacionáři pro seniory na Masarykově ulici 39 v Opavě.

Zveme Vás k nákupu v supermarketu Terno v Opavě - Jaktarí

Nepropásněte

• Volno na Vše svaté

U příležitosti křesťanského Svátku Všech svatých vyhlásil ředitel Charity Opava na úterý 1. listopadu pracovní volno pro všechna střediska a zaměstnance. Pracovníci pracovišť, kde není možné, aby volno čerpali všichni, si ho mohou vybrat v náhradním termínu.

Pište nám!

Listárna zpravodaje Domovník je určena vašim názorům, připomínkám a postřehům. Své příspěvky pošlete na adresu ivana.harazimova@centrum.cz. Těšíme se na ně!

DOMOVNÍK

CHARITNÍ DOMOVNÍK. Vydává Charita Opava, Přemyslovců 26, 747 07 Opava, pro své zaměstnance, dobrovolníky a příznivce. Tel. a fax: 553 612 780, 553 612 788, e-mail: mlovci@charitaopava.cz, www.charitaopava.cz. Říjen 2011.